

A-cyclus 29ste zondag door het jaar

Lezing

Zo spreekt de Heer tot Cyrus, zijn gezalfde,
die Hij bij zijn rechterhand heeft genomen
om de volkeren voor hem neer te werpen
om koningen de gordels van de lenden te trekken,
om deuren voor hem open te stoten
en geen poort gesloten te laten:
„Het was omwille van mijn dienaar Jakob en om Israël, mijn uitverkorenen,
dat Ik u bij uw naam heb geroepen en u een eretitel heb gegeven,
alhoewel gij Mij niet kende.
Ik ben de Heer, en niemand anders!
Buiten Mij is er geen God. Ik heb u omgord zonder dat gij Mij kende,
zodat allen het nu kunnen weten,
die van het oosten en die van het westen:
Ik ben de Heer, en niemand anders!"

Jes. 45,1.4-6

Overweging

In het oorverdovende lawaai van onze tijd blijft voortdurend die stem:

“Wie ben je, mens?”,

“Waar is je broer?”,

“Waar is je zuster?”

Een stem die klinkt van meet af aan. Er wordt een beroep op je gedaan. Om de ander te zien en te horen. Je komt als geroepen wanneer je op de ander afstapt. Je maakt je los, je bevrijdt jezelf van de mensenmassa die aan je kleeft en je ontmoet daadwerkelijk een mens. In die ontmoeting kan het gebeuren dat je weer bij jezelf komt. De ander, jij, die mij tot ik maakt.

In de taal van de Bijbel wordt in die ontmoeting ook de Ander zichtbaar. De God waarover de Bijbel spreekt, krijgt een Naam, een gezicht in de ontmoeting met de ander. Het is een terugkerend refrein, een woord dat aanhoudt. Ik-zal-er-zijn-voor-jou, is de betekenis van die Naam.

Ik heb je geroepen. Ja, ik was het die riep: Mens, waar ben je? Verschuil je niet. Kom tevoorschijn. Pak mijn hand vast. Ik ga met je. Ga jij dan met mij?

Met deze woorden wil ik eveneens de link leggen naar de gedachtenis van de wereldverzetdag tegen armoede op 17 oktober.

“Ga jij met ons mee? “

Joseph Wresinski (de oprichter van ATD 4de wereld) zei ooit eens: "Men is bang van mensen in armoede omdat men ze niet kent. Men wilt ze niet leren kennen, men wilt ze niet zien. Buitenstaanders beseffen soms niet wat het met een mens doet: je buitengesloten voelen.

Het ergste ongeluk voor de mens is niet de honger, niet het ongeletterd zijn, zelfs niet het zonder werk zitten. Het ergste ongeluk is te weten dat je niet meetelt, dat leed wordt genegeerd. Waar mensen gedoemd zijn in armoede te leven, worden de Rechten van de Mens geschonden. Wij zijn verplicht ons te verenigen om die rechten te doen respecteren"

Armoede moet niet worden bestreden, maar moet worden voorkomen, met een degelijke sociale bescherming. En armoede moet illegaal verklaard worden, ze heeft geen enkele bestaansreden.

En in die ontmoeting met de arme gebeurt het.

Soms gebeurt het dat jij en ik elkaar werkelijk ontmoeten. Dat we die stem horen, die – als een specht – aan ons gehoorbeen klopt. Dan ontstaat er ruimte voor de ander, en ruimte in jezelf.

Je wordt bij de hand genomen, je wordt gedragen. De ander tilt je op uit de zee, breekt jouw vliezen en bevrijdt je.

In de ogen van de ander weerspiegelen zich jouw ogen, de handen van de ander die jou vasthouden, ontwaar je als je eigen handen waarmee je de ander kunt vasthouden.

De stem van de ander die jou roept, klinkt als een echo van jouw eigen stem. In het gelaat van de ander ontmoet je jezelf. Soms beantwoord je die vragende stem in je: je bevrijdt jezelf van de mensenmassa die aan je kleeft en je ontmoet daadwerkelijk een mens.

In zo'n ontmoeting wordt de Ander zichtbaar.

Annemie Declercq

De Lier, 18 oktober 2020